

Аристократичен роман
Том 2

За какво ти е любов?

FÜRSTEN-ROMAN

Juliane Sartena
Wer braucht schon Liebe?

Martina Linden
Verliebt – und verloren!

Sandra Heyden
Sie will nur Ihr Geld, Durchlaucht

Martina Linden
Keine Frau für einen Prinzen?

© 2011 by BASTEI LUBBE GmbH & Co. KG, Köln

© Горан Райновски, Светлана Старирадева, превод, 2013 г.

© Станислав Иванов, корица, 2013 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-316-2

НЕИЗДАВАНО

АРИСТОКРАТИЧЕН РОМАН

За какво ти е любов?

За какво ти е любов?

Влюбен и излюбен!

Тя иска само парите ви, ваше височество

Не е жена за принц?

Превод от немски

Горан Райновски, Светлана Стариградева



За какво ти е любов?

Когато Валери смяташе да
склучи брак по сметка

От ЮЛИАНЕ САРТЕНА

Превод Светлана Старирагева

Принцеса Валери фон Фрайнау трябва да наследи милиони. Камък пада от сърцето на младата жена. Семейството ѝ има финансови затруднения, а обичаният замък полъща луди пари. Измедиите никак не са розови и наследството е нужно на принцесата – от него зависи бъдещето на семейството ѝ.

Има обаче един проблем: Валери ще получи сумата само ако се омъжи до двайсет и петия си рожден ден. А той е след четири седмици!

Бързо се намира жених, определя се дата за сватбата, а за любов никой не е нужно да мисли. Засега...

Този път принцеса Матилда Хенриете Шарлоте Летиция Валери фон Фрайнау изпълни заканата си. Бяха свикнали два пъти в годината да заявява, че умира, за да държи под напрежение роднините и бъдещи наследници на значителното ѝ състояние. Този път обаче тя завинаги каза сбогом на този свят.

– Тя почина в мир – лично събщи новината за кончината ѝ семейният адвокат д-р Бекстрьом.

Думите му бяха отправени към принц Арнолд фон Фрайнау, племенник на починалата. Тъй като старата дама беше останала неомъжена и бездетна, Арнолд фон Фрайнау и семейството му бяха най-близките ѝ и единствени роднини.

Принцът кимна. Въпреки че мисълта му се стори безкрайно неуместна, през главата му премина, че тази кончина е единственото мирно нещо, което леля Матилда някога е сторила.

– Ще трябва да се погрижим за погребението – веднага прагматично отбеляза принцеса Луизе.

– Последното желание на леля ви беше да бъде положена в семейната гробница на фамилия Фон Фрайнау – поясни възрастният адвокат. – Тя е оставила писмени разпореждания за всичко, свързано с погребението. Трябва да има само бели цветя. В никакъв случай карамфили, защото те винаги са ѝ се стрували доста обикновени. Сама е подбрала и музиката, която да звучи на гроба ѝ. Не е оставила на случайността и най-малката дреболия...

– Както винаги – не се съдържа да не отбележи принц Фрайнау.

– С удоволствие ще ви помогна с организирането на погребалната церемония – предложи старият адвокат. – Но вече не съм отговорен за отварянето на завещанието.

– Но защо не, драги Бекстрьом? – попита принц Арнолд.

– Не ставам по-млад, принце. Затова ще се откажа от кантората. Всъщност вече го направих. Принцеса Матилда обаче беше най-старата ми клиентка, затова реших лично да намина при семейството.

Арнолд фон Фрайнау се трогна:

– Бяхте ни добър адвокат, господин Бекстрьом. Ще ни бъде трудно да се справяме без вас.

– Мога да ви успокоя. Делата ми остават в добри ръце. Племенникът ми Холгер Бекстрьом ще поеме всичките ми клиенти. Ако семейството ви желае да му се довери така, както на мен, с чиста съвест мога да ви го препоръчам. Той е още съвсем млад и понякога има странни идеи, както е типично за младите, но го смятам за умна глава и за достоен приемник.

Принцът кимна:

– Благодаря ви, господин Бекстрьом.

Възрастният господин се сбогува и принц Арнолд остана с жена си Луизе в салона на замъка.

– Трябва да съобщим на децата, че е починала пралеля им и че ще трябва да се подготвят за помпозно погребение – заключи принц Арнолд.

Съпругата му се съгласи.

– А те къде са?

– Каролин е при съученичка, а Валери е още на лекции, но мисля, че скоро ще се върне.

Не след дълго принцеса Валери влезе в салона. Тя беше по-голямата дъщеря. На почти двацет и пет години, тя беше изключително атрактивна млада дама.

– Здравейте! – безгрижно поздрави тя родителите си. – Нали нямате нищо против да попътувам из Италия? От семинара по история ще проучваме следите на изчезналата култура на етруските.

– Естествено, че нямаме нищо против такова пътуване – каза принц Арнолд на дъщеря си, – но за съжаление този път няма да е възможно.

– Не се притеснявайте за парите, спестила съм – успокои ги принцесата, добре запозната с постоянните финансови затруднения на семейството.

Принц Арнолд пишеше научни трудове, получаващи известно признание сред специалистите, които обаче носеха малко пари. А поддръжката на стария замък поглъщаше огромни суми. Да не говорим за спешния ремонт, от който се нуждаеше сградата.

– Не става дума за това. За жалост всички ще трябва да присъстваме на погребение – обърна се принцеса Луизе към дъщеря си.

– Господи! Кой е умрял? – уплашено попита Валери.

– Пралеля ви Матилда – отговори майка ѝ.

Валери се отпусна на дивана с копринена дамаска и се опита да си представи лицето на пралеля си. Отдавна не я беше виждала. Но добре си спомняше някои от приумиците на старата дама. Леля Матилда, например, винаги настояваше Валери да се движи из къщи с книга на главата.

– За да си оправиш стойката. Ти си принцеса и осанката ти трябва да е царствена. Ако се влачиш като днешните млади момичета, по-късно няма да си намериш мъж. Или поне не достоен мъж.

Пред леля Матилда винаги трябваше да се държи изискано и възпитано. Валери се усмихна. Една от най-големите грижи на леля Матилда беше, че Валери може да остане без мъж. Трудно за разбиране опасение, като се вземе предвид колко хубава беше русокосата принцеса.

Причината за тази фикс идея вероятно се криеше във факта, че самата леля Матилда никога не се беше омъжвала. Както и да е, Валери всъщност харесваше своенравната стара дама.

– Добрата леля Матилда – отбеляза тя след кратко мълчание. – Много съжалявам. Но тя доживя преклонна възраст.

– Почти до сто години – уточни бащата. – Тя познаваше един съвсем различен свят, което обяснява странното ѝ поведение.

Валери кимна:

– Да, така е. Странно. Следвам история и се интересувам от стари етруски находки, но никога не ми е хрумвало, че и животът на възрастните хора също е изпълнен с история и истории.

– Но е така. Между другото, леля Матилда беше твоя кръстница – припомни принцът на дъщеря си. – Дори си кръстена на нея. Между безбройните имена на пралеля ти беше и Валери.

– И то все още ми харесва – с усмивка отбеляза принцеса Луизе.

Дъщеря ѝ също ѝ отвърна с усмивка. Тя също нямаше нищо против името си.

– Предполагам, че леля Матилда се е погрижила най-вече за теб – каза накрая принцеса Луизе.

Тя изрече това, което витаеше из стаята още от посещението на д-р Бекстрьом.

– Как се е погрижила? – попита Валери разсеяно.

– В завещанието си.

– Мислите, че ми е завещала нещо? – учуди се Валери.

Баща ѝ се прокашля.

– Надяваме се – рече той накрая. – Все пак сме единствените ѝ роднини, а ти си нейна кръщелница. А пралеля ви беше доста заможна. Боя се обаче, че звучи ужасно грозно, че обсъждаме тази тема сега – бързо добави той. – Нека първо мине погребението. Ще изчакаме отварянето на завещанието.



По-малката сестра на Валери засегна темата за парите и наследството с по-малко притеснения.

– Много ще ме е яд – оживено се обърна тя към голямата си сестра по пътя към кантората на д-р Бекстрьом, – ако само ти наследяш всички пари на леля Матилда. Трябва ли да остана без нищо само защото са ти дали едно от нейните имена?

– Каролин, не се говори така – скастри я майка ѝ.

Валери обаче се засмя добродушно:

– Защо не? Права е. Но не се безпокой. Ако изобщо на следя нещо, ще го поделя с всички вас.

– Много мило. Досега обаче никой от нас нищо не е наследил. Дръжте се прилично! – нареди Луизе фон Фрайнау на двете си дъщери.

Пристигнаха до грижливо ремонтираната сграда на кмет-

ството, построена през XIX в., в която се намираше адвокатската кантора.

Принц Фрайнау се изненада, че старият д-р Бекстрьом не ги посрещна както обикновено. Вместо това ги помолиха да изчакат за миг младия му приемник.

– Дано този племенник е кадърен – промърмори с леко негодувание принцът. – Бих предпочел старият Бекстрьом да беше уредил лично и този въпрос.

– Татко, трябва да си малко по-гъвкав – посъветва го помалката му дъщеря. – В училище ни учат да не се придържаме само към установения ред.

– Нечувано – възмути се принц Арнолд. – Не споделям подобни възгледи. По-добре да бяхме те изпратили в частно училище.

Принцесата изкриви лице, защото много добре знаеше, че за съжаление не могат да си позволят частното училище – поне засега.

В този момент вратата се отвори и влезе младият Бекстрьом.

Първото впечатление на принцеса Валери беше, че външният му вид никак не отговаря на представата за адвокат. Нито носеше очила, нито куфарче за документи. Държеше се свободно и младежки. Въпреки това излъчваше авторитет и имаше здраво ръкостискане.

– Заповядайте моля – покани той семейството.

Луизе и Арнолд фон Фрайнау седнаха срещу Холгер Бекстрьом, а двете им дъщери се разположиха отляво и отдясно на родителите си.

Освен тях присъстваха старата готвачка на леля Матилда, чието лице беше почервенияло от напрежение, и други хора от персонала.

Отначало Холгер Бекстрьом прочете точките, отнасящи се за верните служители на старата принцеса. После ги помоли да напуснат стаята.

– По-добре ще е – поясни той, – ако истинското отваряне на завещанието стане в тесен семеен кръг.

– Разбира се – потвърди принцеса Луизе. – Това се разбира от само себе си.

На принцеса Валери ѝ се стори, че младият адвокат се затруднява да започне.

– Най-добре първо да ви прочета завещанието на починалата ви леля, съответно пралеля – рече той и очите му сякаш се спряха за повече време върху принцеса Валери.

Несъзнателно всички присъстващи се изпънаха на столовете си. Листът в ръцете на Холгер Бекстрьом прощу-моля:

– „С настоящото аз, принцеса Матилда Хенриете Шарлоте Летиция Валери фон Фрайнау, определям цялото ми имущество...“

Цялото семейство притаи дъх.

– „... да се присъди на една моя роднина, а именно на кръщелницата ми принцеса Валери фон Фрайнау.“

Валери усети как се изчерви. Не ѝ беше приятно, че се озова изведнъж в центъра на вниманието на всички присъстващи, макар че това бяха само нейните близки и младият адвокат. Същевременно не можеше да повярва. Знаеше, че леля Матилда е много богата. Но че тя, една бедна студентка, изведнъж стана по-богата с няколко милиона евро, това първо трябваше да се осмисли.

Около нея гласовете се засилиха:

– Това е повече отколкото очаквахме!

– А ние като родители нищо ли няма да получим?

– Защо не ме кръстихте Валери? Можеше да ме наречете даже и Хенриете!

– Какво значение има? Парите остават в семейството.

Холгер Бекстрьом направи лек жест сякаш дирижираше малък оркестър и всички млъкнаха.

– Мога ли да помоля още веднъж за вниманието ви? Това не е всичко.

– Не е всичко? – повтори изненадана майката на Валери.

Холгер Бекстрьом кимна.

– Да, за съжаление. Има допълнение, което лично аз смятам за нещо повече от своенравно.

– Какво допълнение? – недоверчиво попита принц Арнолд. Твърде добре познаваше леля си, за да очаква неприятна изненада.

– Текстът продължава така: „Гореспоменатото присъжда не да се осъществи само ако кръщелницата ми Валери се омъжи преди двайсет и петия си рожден ден. Ако дотогава тя не е сключила брак, цялото ми имущество да се предостави на някоя фондация“.

След това разкритие за секунда настъпи пълна тишина. После се извиси гласът на принцеса Луизе:

– На фондация?

– Само защото не съм омъжена? – допълни Валери.

– Но това е лудост! – отбеляза принц Арнолд.

– Господи, Валери, след четири седмици ставаш на двайсет и пет. Откъде толкова бързо ще намериш съпруг? – този пряк въпрос зададе Каролин.

Валери погледна възбудените и безпомощни лица на близките си. После погледът ѝ се срещна с този на Холгер Бекстрьом. Стори ѝ се, че той я приковава с очи. Забеляза също, че изражението му беше съчувствено, но и малко развеселено.

Близките ѝ говореха един през друг. Валери преглътна. Почувства се заобиколена от луди. Сякаш младият адвокат беше единственият разумен човек в помещението. Принцесата неволно се обърна към него.

– Какво да правя? – попита тя.

– Наистина ли си задавате този въпрос? – отговори той спокойно.

Принцесата сведе глава и внезапно се засрами. Разбра, че той намира това условие за напълно неприемливо. Може би имаше право.

Но тя знаеше също, че семейството ѝ със сигурност е на друго мнение.



Щом се прибраха в замъка Фрайнау и останаха сами, горещите дискусии продължиха.

– Преди да напише завещанието си, Матилда напълно е откачила – изстена принц Арнолд. – Пралеля ти винаги е била ексцентрична, Валери. Но трябва да призная, че с това условие в завещанието е уцелила десетката.

– Всичко е само защото тя самата никога не е била омъжена – мъдро отбеляза Каролин.

– Дете, ти не разбираш нищо от това – постави я на място майка ѝ.

– Но то е очевидно – защити се принцеса Каролин. – Леля Матилда е съжалила, че никога не се е омъжила. И се е страхувала, че и с кръщелницата ѝ може да се случи същото.

– Пълна глупост. Валери е хиляда пъти по-хубава от Матилда на младини! – сърдито извика принцеса Луизе.

– Не е вярно – отрече принцът. – Ти я познаваш само като старица. На времето Матилда е била смятана за хубавица.

– Защо тогава е останала без мъж? – пожела да разбере принцеса Валери.

– Красотата не е всичко – обясни баща ѝ. – Още тогава е била твърде своенравна. Все не намирала някой достатъчно добър.

– Хубаво – рече Валери. – Значи решението да не се омъжи си е било нейно. Защо непременно иска да принуди мен да се омъжа толкова бързо? Не разбирам.

– Проектирани страхове – отбеляза Каролин, кимайки дълбокомислено.

Отскоро изучаваше допълнително психология и лазеше с нея по нервите на всички.

Принцеса Луизе изтри прозренията на петнайсетгодишната си дъщеря с едно махване на ръка. По-важният проблем според нея беше ограниченото време, с което разполагаха.

– Коя дата е днес? – извика тя нервно.

– Двайсети март.

Принцесата сплете пръсти.

– А на двайсет и осми април Валери става на двайсет и пет. Нямаме много време. Валери, трябва ти мъж, възможно най-бързо.

Принцеса Валери усети у нея да се надига съпротива.

– Извинявай, мамо, но ми се струва, че и аз имам думата. Много добре знаете, че нямам връзка. И при най-добро желание нямам представа как ще се сдобия със съпруг за пет седмици.

– Не би трябвало да е толкова трудно – каза принцеса Луизе.

Принцът скромно се изкашля.

– Никой не желае да те притиска, детето ми, но става дума за милиони евро.

Думата „милиони“, тоест няколко милиона, накара всички пак да онемееят. Бяха невъобразимо много пари.

Очите на Каролин блестяха.

– Най-после мога да получа коня, който толкова отдавна искам. Никой от класа ми не разбира как така нямам кон, щом съм принцеса и живея в замък, а наоколо има толкова празни конюшни.

– А пък аз бих могъл да постегна точно тези конюшни, които вече се рушат – отбеляза принц Арнолд.

– Най-сетне ще можем да си позволим достатъчно персонал – намеси се и принцеса Луизе. – Една чистачка два пъти седмично, не е кой знае какво за цял замък. Дори когато сме затворили цялото западно крило, защото плаче за ремонт.

– Да, имотът ни спешно има нужда от ремонт – с въздишка потвърди принц Арнолд. – В противен случай всичко ще рухне някой ден.

Тази възможност се стори ужасна на всички, защото дълбоко в сърцето си всеки член на семейството обичаше красивия стар замък – техния дом.

– Е, добре, разбрах – предаде се принцеса Валери.

– Слава Богу! За толкова пари бих се омъжила и за Квазимодо – заяви Каролин.

– Той щеше да е съвсем подходящ за теб – злобно ѝ отвърна принцеса Валери.

– Стига глупости, момичета – прекрати спора принцесата. – Сега ни трябва мъж не за Каролин, а за Валери. И не ни е нужен Квазимодо, а разумно решение. Все някъде може да се намери един годен за женитба млад мъж!

– Имаш толкова колеги – несигурно предложи принц Арнолд на дъщеря си.

– Някой безизвестен колега? – възмути се жена му. – Невъзможно.

– Да закача ли на дъската за обяви в университета: „Тър-

ся сносен съпруг за принцеса, ставаща скоро на двайсет и пет“? – попита Валери.

– Днес и бездруго търсят мъжете си в интернет – намеси се Каролин.

– Само това ни липсваше – единодушно се възпротивиха принц и принцеса Фон Фрайнау.

– Само трябва да напишеш, че скоро ще наследиш милиони и веднага някой ще се хване – каза Каролин.

– Е, ще се откажем от някой, който иска парите на Валери – отбеляза принцеса Луизе.

– Да. Достатъчно е, че ние искаме наследството на леля Матилда – потвърди Валери с черен хумор.

– Престанете вече да говорите такива глупости – сърдито ги прекъсна принц Арнолд. – Валери е красива млада жена от прекрасно семейство. Все ще се намери подходящ жених.

– Още от пясъчника има много обожатели – подметна Каролин.

– Точно така! – възбудено се обади принцеса Луизе. – Ще се насочим към най-верния и най-стар обожател на Валери.

– И кой е той? – осведоми се принцесата.

– Северин, разбира се!

Валери неволно се изсмя. Отдавна не беше се сещала за граф Северин фон Видек. Той беше стар неин приятел от детството и чудесен другар. Бяха неразделни до една определена възраст. Тогава Северин замина за чужбина, но те все още поддържаха връзка.

– Северин винаги е бил в краката ти – заяви принцеса Луизе не без майчинска гордост.

– Мамо, мисля, че преувеличаваш – отрече Валери.

Но беше вярно, че Северин беше добър приятел. Никога обаче не беше гледала на него като на кандидат за женитба. Беше ѝ прекалено близък, едва ли не като брат.

– Но Северин не ми ли е братовчед? – сети се тя.

– Много далечен – успокои я майка ѝ. – Кръвното родство е толкова далечно, че не би попречило на сключването на брак.

– Майка ти е права – подкрепи предложението и принц Арнолд. – Северин фон Видек е точно съпруг за теб!



Граф Северин беше в парка и разглеждаше стика си за голф, когато новата прислужница на родителите му, облечена в семпла черна рокля с бяла престилка, се приближи към него и му подаде телефона.

– Разговор за вас, граф Видек.

Северин ѝ намигна весело. Момичето беше хубаво, а той винаги забелязваше хубавите момичета. Освен това днес беше един от първите меки и слънчеви пролетни дни, в които човек просто имаше добро настроение.

Когато чу в слушалката гласа на принцеса Валери, настроението му се повиши още повече. Днес изглежда му вървеше.

– Здравей, Валери. Колко хубаво, че се обаждаш. Как си?

– Благодаря, добре. Искаше ми се да се видим и да обсъдим нещо.

– Чудесна идея! – извика Северин фон Видек развълнуван. – Знаеш, че винаги се радвам на посещенията ти. Кога имаш време? Още днес? Можем да прием чай навън. Много е топло за март.

– Добре. Ако нямаш нищо против, ще дойда след час – каза тя.

– Радвам се – увери я той.



Валери затвори и погледът ѝ срещна този на сестра ѝ Каролин, която беше я слушала с интерес.

– Как точно да го направя? – попита Валери. – Да отида и да кажа: „Северин, ела да се оженим сега“?

Каролин си сложи маска на многозначница и отхвърли:

– Не, не. Трябва да постъпиш по съвсем друг начин. Извади от гардероба някоя страхотна дрешка, по възможност черна с дълбоко деколте, облечи я, отиди при него и го побъркай...

– По-скоро ти си се побъркала – засмя се Валери. – Да ме пази Бог от разюзданите фантазии на някоя петнайсетгодишна!

– Жалко, толкова хубаво си го представих – отвърна Каролин, видимо засегната.

– По-добре престани да си представяш подобни неща. Плашещо е – предупреди я Валери, докато изваждаше от гардероба си джинси и скромна светлосиня блуза.

Върза дългата си руса коса на конска опашка и излезе.

Когато се срещнаха, граф Северин все още носеше светлия си панталон за голф и пуловер без ръкави. С дългото си кльощаво тяло и русия кичур, постоянно падащ над очите му, той имаше вид на симпатично момче.

– Наистина се радвам, че дойде – заяви той, докато отвеждаше Валери до хубаво подредената маса на терасата на замъка. – Искаш ли чаша чай?

– Да, с удоволствие.

Той наля чай на Валери, но се спъна от престараване и разля цялата чаша върху дрехите ѝ.

Подобна несръчност беше нещо типично за Северин и на кара принцесата да прихне.

– Виждам, че си си все същият.

Той се захили засрамено.

– Боя се, че е така.

Валери взе салфетка и подсуши джинсите си.

– Чу ли, че почина пралеля ми Матилда? – попита тя възможно най-непринудено.

– Прочетох във вестника. Моите съболезнования. Но старата дама достигна до преклонна възраст.

– Така е – потвърди принцесата.

– Трябваше ли да дойда на погребението? – попита графът с леко чувство на вина.

– Не – успокои го Валери. – Разказвам ти само защото завещанието на леля Матилда ни обърка.

Северин отново понечи да ѝ налее чай и Валери дискретно се опита да спаси дрехите си.

– Така ли? Защо?

– Защото аз наследявам почти всичко.

– Но това е много радостно. Честито!

– Да, но не е толкова просто. Знаеш ли, става дума за огромно състояние...

– Ами още по-хубаво. Баща ти ще се радва. Книгите му не носят голяма печалба...

Младият граф млъкна, защото реши, че е бил неучтив. Но Валери не се засегна от прямотата му.

– Прав си, разбира се. От години вече сме на ръба. Само замъкът гълта толкова пари. А и не можеш да забогатееш от исторически книги.

Граф Северин кимна:

– Представям си. А леля ти не помагаше, докато беше жива.

Валери въздъхна:

– Не. Но не ни улеснява и с наследството.

– Защо?

Принцеса Валери отпи глътка чай.

– Спешно ми е нужен мъж – направо изстреля тя.

Северин я зяпна развеселен и невярващ:

– Нуждаеш се от мъж?

– Да, от съпруг.

– Извинявай, но понякога трудно разбирам – рече Северин объркан. – Би ли повторила последното изречение?

Принцеса Валери стана нетърпелива. Нямаше право, но цялата ситуация я притесняваше и сега несъобразителността на Северин я подразни. Въпреки че можеше да го разбере.

– Не е толкова трудно за разбиране. Търся мъж, за когото да се омъжа. При това възможно най-бързо. Преди двайсет и осми април.

– Преди двайсет и осми април? Защо по дяволите преди двайсет и осми април? – поиска да разбере Северин.

– Защото тогава ставам на двайсет и пет.

– Зная, че имаш рожден ден на двайсет и осми април, но не разбирам защо дотогава непременно ти е нужен съпруг.

– Северин се разсмя. – Да не би да трябва да влезе в огромна торта и изненадващо да изскочи с голяма панделка около врата?

– Нямах основание да ми се подиграваш – отбеляза Валери. – Нещата са много сериозни. Иначе милионите ми ще отидат за някоя фондация.

– За коя фондация?

– Не зная – отговори Валери ядосано. – Може би за някоя за беззъби кучета или нещо подобно.

Имитирайки отчаяние, Северин се хвана с две ръце за главата.

– Значи, мила моя Валери, трябва да призная – ако си решила да ме объркаш, успя напълно. Не мога да го кажа по друг начин. За каква фондация говориш всъщност?

– За фондацията, при която ще отиде наследството ми, ако не се омъжа до двайсет и петия си рожден ден. Така пише в завещанието на леля Матилда. Разбра ли най-после?

Северин кимна.

– Така значи. Трябва да си омъжена, за да наследиш всичко.

После тихичко подсвирна през зъби.

Принцеса Валери кимна.

– Шантаво – коментира Северин.

Валери отново остави чашата си на масата.

– Е, сега ще се ожениш ли за мен, или не?

– Какво? Аз?

– Ти, разбира се. Кой друг?

Той я погледна слисан. После широко се ухили.

– Ти съвсем сериозно ли искаш да се оженим?

– Днес не ми е до шеги – промърмори принцесата.

– Мила моя Валери, трябва да призная, че това е най-романтичното предложение за женитба, на което може да се надява един мъж – не без ирония отбеляза Северин.

Валери усети как се изчервява. Естествено, той имаше право. Беше невъзможна. Цялата ситуация беше абсурдна.

За щастие Северин имаше достатъчно чувство за хумор, за да погледне леко на нещата. Изглежда не ѝ се сърдеше.

– Тъй като сърцето ми винаги ти е принадлежало, пре-красна Валери, разбира се, ще приема предложението ти.

Принцесата го целуна по бузата.

– Благодаря, Северин. Ти си истински приятел.

Олекна ѝ.

– Надявам се да е така – намигна ѝ той и вдигна каната.

– Още една чаша чай за нашия годеж?